
Izba gdańska

Palestra 29/5(329), 85-89

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Izba gdańska

1. Adw. Mieczysław Krawczyński Dnia 24 października 1984 r. zmarł w Gdańsku adw. Mieczysław Krawczyński, członek Zespołu Adwokackiego Nr 12 w Gdańsku. Odszedł wybitny adwokat, człowiek o wielkich zaletach umysłu i charakteru, powszechnie szanowany i lubiany kolega.

Adw. Mieczysław Krawczyński urodził się dnia 3.X.1908 r. w Trzuszczanach na Lubelszczyźnie. W 1919 r. zaczął naukę w gimnazjum w Tomaszowie Lubelskim, które ukończył w 1927 r. Los sprawił, że już we wczesnej młodości, po śmierci ojca, młody Mieczysław znalazł się w trudnych warunkach życiowych. Dlatego też po ukończeniu gimnazjum zdaje jako ekstern egzamin maturalny w Seminarium Nauczycielskim w Lublinie i w tym samym roku rozpoczyna pracę zarobkową jako nauczyciel szkoły powszechnej w Chełmie. Pracuje w tym charakterze do 1.III.1938 r. Jednocześnie jednak, po zostaniu nauczycielem, studiuje prawo w Lublinie, a po ukończeniu tych studiów odbywa aplikację sądową, zakończoną w czerwcu 1937 r. chlubnie zdany egzaminem sędziowskim. Od 1.III.1938 r. jest już asesorem sądowym. Przed wybuchem wojny pełnił stanowisko podprokuratora. Aplikację adwokacką odbywa w latach 1941—1943, zakończoną również znakomicie zdany egzaminem. Wreszcie w marcu 1945 r. Mieczysław Krawczyński zostaje wpisany na listę adwokatów Izby lubelskiej i rozpoczyna praktykę adwokacką w Chełmie. Latem 1945 r. przenosi się wraz z rodziną do Gdańska i od września tegoż roku rozpoczyna praktykę na Wybrzeżu.

Swoją pracę zawodową rozpoczął adw. M. Krawczyński na Lubelszczyźnie, skąd pochodzi, rozwijał zaś ją, kontynuował i zakończył na Wybrzeżu.

Adw. M. Krawczyński zjednywał sobie wszystkich, z kim się stykał: sę-

dziów, prokuratorów, a przede wszystkim kolegów adwokatów. Jego otwarta postawa wobec ludzi, wiedza i doświadczenie, życzliwość i urok osobisty sprawiały, że spotykał się z ogólnym uznaniem i sympatią. Był znakomitym obrońcą. Występował w wielu poważnych procesach karnych przed sądami powszechnymi i wojskowymi. Jako człowiek rzetelnej pracy i zamiłowany w zawodzie, traktował powierzane mu sprawy z należytą uwagą i troską. Jego przemówienia obrończe, wygłaszane w pięknej polszczyźnie, były doskonale pod względem formy i treści.

Wiele czasu poświęcał adw. M. Krawczyński pracy społecznej, przede wszystkim w samorządzie adwokackim w Izbie gdańskiej. Na przełomie lat pięćdziesiątych był członkiem Rady Adwokackiej, potem pełni w niej wiele odpowiedzialnych funkcji: zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, lustratora zespołów adwokackich, wykładowcy na seminariach aplikanckich. Najwięcej czasu poświęcał szkoleniu młodzieży. Przez kilka kadencji był członkiem komisji dyscyplinarnej, a ostatnio — sędzią sądu dyscyplinarnego. Był aktywnym działaczem w Zrzeszeniu Prawników Polskich. Za swoją pracę został uhonorowany złotą odznaką ZPP. Jako obrońca wojskowy został odznaczony Medalem „Za Zasługi dla obronności kraju”.

Adw. M. Krawczyński był człowiekiem czynu i rzetelnej pracy, pełnym optymizmu, pogody i życzliwości dla ludzi. Służył także i nam swoją niezawodną radą i pomocą. Została po nim dobra i trwała pamięć.

Adw. Anatoliusz Walicki

2. Adw. Tadeusz Herman-Iżycki. Adw. Tadeusz Herman-Iżycki zmarł 21 lipca 1983 r. W tym czasie nie wykonywał już zawodu ad-

wokackiego, pozostając na zasłużonym wypracunku jako emeryt.

Adw. Tadeusz Herman-Iżycki urodził się 23.XI.1900 r. w Słobodzie pow. bobrujskiego, Ziemi Mińskiej. Dzieciństwo i młodość spędził w Wilnie, gdzie jego ojciec był pracownikiem bankowym w Wileńskim Towarzystwie Kredytowym. W Wilnie więc ukończył gimnazjum i po przerwie spowodowanej służbą w wojsku wstąpił w 1923 r. na Wydział Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu im. Stefana Batorego w Wilnie. Następnie odbył, również w Wilnie, aplikację sądową i adwokacką. W 1932 r. został wpisany na listę adwokatów Izby wileńskiej i przystąpił do wykonywania zawodu. Jako adwokat pracował aż do wybuchu wojny w 1939 r.

Już na początku swojej kariery zawodowej w Wilnie adw. T. Iżycki zyskuje sobie duże zaufanie u kolegów, którzy wybierają go do ówczesnych organów samorządowych. Najpierw został członkiem Komisji Funduszu Wzajemnej Pomocy, a następnie członkiem sądu dyscyplinarnego.

Okres wojny spędził w Wilnie, pracując w państwowych, spółdzielczych i prywatnych zakładach pracy w charakterze magazyniera i księgowego.

W lutym 1945 r. kol. Iżycki zamieszkał początkowo w Białymstoku, gdzie zaczął praktykę adwokacką, a następnie przeniósł się na Wybrzeże i od października 1945 r. zaczął wykonywać zawód adwokata w Gdańsku. Od początku 1952 r. był członkiem zespołów adwokackich w Gdańsku (kolejno: Nr 1, 3 i 8).

Jako adwokat kol. T. Iżycki cieszył się powszechnym uznaniem i szacunkiem sędziów, prokuratorów i kolegów-adwokatów. Był ceniony przez swoich klientów. Adw. T. Iżycki był długoletnim, doświadczonym i powszechnie cenionym działaczem samorządu adwokackiego. Przez cały 30-letni okres pracy zawodowej na Wybrzeżu pełnił wie-

le odpowiedzialnych funkcji w radzie adwokackiej. Tak więc w okresie od 1948 r. do 1956 r. jest członkiem Rady Adwokackiej w Gdańsku w trzech kolejnych kadencjach, pełniąc w niej obowiązki sekretarza i skarbnika. W 1959 r. wchodzi do Rady Adwokackiej z wyboru i zostaje rzecznikiem dyscyplinarnym. W następnej kadencji, która się rozpoczęła w 1967 r., został wicedziekanem Rady.

Po przejściu na emeryturę adw. T. Iżycki nadal pracował w samorządzie jako członek Komisji dyscyplinarnej. Poza pracą w organach adwokatury uczestniczył w licznych komisjach Rady. Swoje obowiązki w radzie adwokackiej wykonywał ku ogólnemu zadowoleniu. Energiczny, rozważny, bezpośredni w kontaktach z ludźmi, z ogromnym doświadczeniem — był wzorem działacza samorządowego. Cieszył się z tego względu ogólnym szacunkiem i uznaniem. Za zasługi w pracy samorządowej został odznaczony w 1974 r. Srebrną Odznaką „Adwokatura PRL”.

W pracy zawodowej zajmował się cywilistyką. Był organizatorem i długoletnim kierownikiem Zespołu Adwokackiego Nr 8 w Gdańsku. Koledzy z Zespołu darzyli go nieograniczonym wręcz zaufaniem.

Adw. T. Iżycki przeszedł na emeryturę dnia 1.VII.1971 r., a z dniem 1.V. 1976 r. zaprzestał wykonywania zawodu.

Adw. T. Iżycki, człowiek o wielkich zaletach charakteru, uroku osobistego, taktu i pięknych manier towarzyskich, cieszył się niezmiennie sympatią ogółu kolegów. Zjednywał sobie bardzo szybko młodych. Dla piszącego to wspomnienie pośmiertne Zmarły był ziomkiem oraz serdecznym, niezapomnianym przyjacielem. Zasłużył sobie na dobrą i trwałą pamięć.

Adw. Anatoliusz Walicki

3. **Adw. Edmund Masiak** Adw. Edmund Masiak zmarł 19 sierpnia 1983 r. Nie wykonywał już zawodu adwokackiego. Przed odejściem na emeryturę należał do Zespołu Adwokackiego Nr 12 w Gdańsku.

Zmarły był synem Ziemi Pomorskiej i z Ziemią tą oraz z sąsiednią Wielkopolską związał niemal całe swoje życie. Urodził się w Brusach koło Chojnic dnia 12 marca 1903 r. Do gimnazjum uczęszczał w Pelpinie i Chełmnie nad Wisłą, gdzie w 1921 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Studia odbył na Uniwersytecie Poznańskim. W 1924 r. ukończył Wydział Nauk Ekonomiczno-Politycznych, a w 1928 r. Wydział Prawa. Niezwłocznie rozpoczął aplikację sądową, którą odbywał m.in. w pobliżu Gdańska (w Kartuzach). Aplikację ukończył w 1930 r. W tym samym roku został asesorem sądowym w Nowem nad Wisłą. W 1931 r. jest już sędzią Sądu Grodzkiego w Działdowie, a następnie jego kierownikiem.

W 1935 r. przenosi się do Bydgoszczy, zostaje tam sędzią Sądu Okręgowego i na tym stanowisku pełni swe funkcje kolejno w Gieźnie, a potem ponownie w Bydgoszczy, gdzie pozostaje do wybuchu wojny w 1939 r.

Okres okupacji spędza w Radomiu. Tu też zostaje w listopadzie 1941 r. wpisany na listę adwokatów i przystępuje do praktyki zawodowej. Jeszcze przed zakończeniem wojny w 1945 r. wznawia praktykę zawodową, również w Radomiu, jako członek Izby lubelskiej.

W czasie nauki w szkole średniej i na uniwersytecie, oraz w czasie pracy zawodowej na stanowiskach sędziowskich adw. E. Masiak wyróżniał się nieprzeciętnymi zdolnościami i rozległą wiedzą prawniczą. Dzięki właściwemu stosunkowi do swych obowiązków oraz dzięki życzliwości, z jaką odnosił się do ludzi, z którymi się stykał, zjednywał sobie ogólne uznanie, szacunek i sympatię.

Zmarły zawsze wykazywał czynną podstawę społeczną i obywatelską. Już jako uczeń gimnazjalny należał do Towarzystwa Filomatów i był tego Towarzystwa prezesem. W 1920 r. wstąpił ochotniczo do wojska polskiego. Był żołnierzem Ochotniczego Baonu Kaszubskiego. Na początku okupacji został w listopadzie 1939 r. aresztowany i osadzony w więzieniu w Lublinie po zarzucie udziału w tzw. krwawej niedzieli bydgoskiej. W Radomiu, mimo ówczesnych ograniczonych możliwości, służył ludziom jako prawnik, oddając im swoją wiedzę i doświadczenie.

W lipcu 1945 r. adw. Masiak wraca w swoje strony rodzinne na Pomorze i osiada w Gdańsku, gdzie otwiera kancelarię adwokacką. Na początku lat pięćdziesiątych przechodzi do pracy w zespołach adwokackich. Najdłużej jest członkiem Zespołu Adwokackiego Nr 8 w Gdańsku, kończy zaś pracę zawodową w Zespole Adwokackim Nr 12.

Praca w adwokaturnie gdańskiej to chlubna karta w życiu Zmarłego. Dzięki rozległej wiedzy prawniczej, erudycji, doświadczeniu, energii i wysokiej etyce zawodowej zjednuje sobie ogólne uznanie. Jest znany i ceniony jako znakomity cywilista. Cieszy się nieograniczonym zaufaniem klientów, zwłaszcza miejscowej polskiej ludności Gdańska, dla której jest powiernikiem i życzliwym, bezinteresownym doradcą.

Był wybitnym działaczem samorządu adwokackiego. W 1947 r. jest członkiem Komisji Funduszu Wzajemnej Pomocy przy Radzie Adwokackiej, zastępcą rzecznika dyscyplinarnego, członkiem i przewodniczącym wielu komisji społecznych Rady. Uczestniczy w szkoleniu młodych kadr adwokackich jako wykładowca oraz jako członek i przewodniczący komisji egzaminacyjnej dla aplikantów adwokackich.

W 1956 r. zostaje dziekanem gdańskiej Rady Adwokackiej. Jest pierwszym dziekanem z wyboru. Ponownie wchodzi do Rady, gdy był już na emeryturze, w 1979 r. Zostaje wybrany na

rzecznika dyscyplinarnego. Niestety, z powodu złego stanu zdrowia, w czerwcu 1982 r. zrezygnował z pracy w Radzie.

Jako dziekan i rzecznik dyscyplinarny adw. Masiak nieustannie miał na względzie ogólny interes adwokatury i jej godność. Dbał o szkolenie młodych kadr, etykę zawodową i rzetelność w pracy. Jako działacz samorządowy dobrze się przysłużył adwokaturze gdańskiej. W uznaniu jego zasług został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką „Adwokatura PRL”.

Z dniem 1 sierpnia 1971 r. adw. Masiak przeszedł na emeryturę, a z dniem 31 marca 1978 r. zaniechał już praktyki zawodowej.

Zmarły, człowiek nieskazitelnego charakteru, wielkiego umysłu i serca, w życiu prywatnym był pełen uroku osobistego, pogody i życzliwości, był towarzyski i rodzinny — najlepszy mąż i ojciec. Dla ludzi bliskich i kolegów — serdeczny i przyjazny. Piszący te wspomnienia uważa się za człowieka bliskiego Zmarłemu i zachowa Go w swej wdzięcznej pamięci jako ukochanego Patrona, opiekuna i doradcę, jako człowieka, który żył i pracował dla prawdy i sprawiedliwości.

Adw. Anatoliusz Walicki

4. Adw. Jerzy Żukowski Adw. Jerzy Żukowski zmarł 24 sierpnia 1983 r. Odszedł od nas niespodziewanie po krótkiej chorobie, pracując niemal do ostatnich chwil swego życia.

Adw. Jerzy Żukowski urodził się 20 maja 1920 r. we Włocławku. Tu spędził dzieciństwo, tu też uczęszczał do Gimnazjum im. Jana Długosza, które ukończył w 1938 r. Studia prawnicze rozpoczął na Uniwersytecie Warszawskim, a ukończył je po wojnie w 1946 r. w Poznaniu. Od 1947 r. do 1956 r. odbywał aplikację sądową.

Na liście aplikantów adwokackich zo-

stał wpisany dopiero 1 kwietnia 1958 r. Różnej natury przeciwności sprawiły, że do wymarzonego zawodu wszedł po upływie kilku lat od złożenia egzaminu sędziowskiego. W latach tych pracował w państwowych i spółdzielczych zakładach we Włocławku i Gdańsku w charakterze pracownika administracyjnego i radcy prawnego. Adwokatem został w maju 1961 r. Praktykę rozpoczął w Zespole Adwokackim Nr 1 w Sopocie, następnie przeniósł się do Gdańska do Zespołu Adwokackiego Nr 11 i w końcu znalazł się od lutego 1968 r. w Zespole Adwokackim Nr 4, w którym został już do ostatnich dni swego życia.

Był aktywnym działaczem samorządowym Izby gdańskiej. Wchodził do tej pracy stopniowo, jakby nie zdając sobie sprawy z tego, że z czasem stanie się ta praca społeczną jego pasją. W 1973 r. zostaje członkiem komisji inwestycyjnej Rady, od 22 maja 1976 r. jest członkiem komisji dyscyplinarnej, a od 5 maja 1979 r. zostaje członkiem Rady Adwokackiej i pełni funkcje jej sekretarza. W następnej kadencji od maja 1983 r. jest ponownie sekretarzem. Pierwszy raz kandyduje do Rady Adwokackiej za namową kolegów, drugi raz kandyduje już bez dodatkowej zachęty. Staje się bardzo aktywnym i chętnym w pracy członkiem Rady.

Dodatkowo bierze na siebie obowiązki wykładowcy z prawa cywilnego w toku szkolenia aplikantów, jest też członkiem dwóch kolejnych komisji egzaminacyjnych dla aplikantów w 1981 i 1982 r.

Kim był w życiu adw. Żukowski, kim był dla kolegów adwokatów, zwłaszcza dla najbliższych z Zespołu Adwokackiego Nr 4 w Gdańsku, z którymi codziennie się spotykał i współpracował? Kim był dla Rady Adwokackiej? Jaką pamięć po sobie zostawił?

Członkowie Rady Adwokackiej pamiętają go jako aktywnego samodzielnego, energicznego sekretarza,

dobrego organizatora pracy. Pamiętają, że był wymagający, ale też życzliwy, krytyczny, przy tym bez konfliktów. Jako sekretarz dbał o to, aby praca biurowa w Radzie Adwokackiej układała się harmonijnie.

W Zespole Adwokackim był serdecznym kolegą i przyjacielem. Trafnie scharakteryzował go kol. adw. Franciszek Kończak z Zespołu Adwokackiego Nr 4, kiedy go żegnał przemawiając nad jego grobem. Warto w tym wspomnieniu pośmiertnym przytoczyć (niestety, tylko z pamięci) te słowa. Ukazują one bowiem na nowo postać Zmarłego. Zmarły był dla najbliższych kolegów z Zespołu tym, do kogo zawsze bez wahań można było zwrócić się we wszystkich sprawach zawodowych i osobistych i zawsze uzyskało się u niego pomoc. Pomoc ta była udzielana tak prosto, że się ją traktowało jako oczywiście należną, za którą nawet dziękować nie trzeba było. Żył dla innych, a nie dla siebie. Dla siebie Zmarły niczego nie żądał, o nic nie prosił, o nic nie zabiegał. Sam stawiał czoła wszystkim przeciwnościom, których los

mu, niestety, nie oszczędził. A jednocześnie był człowiekiem bezkompromisowym, gdy chodziło o zasady **życiow**. Najwięcej wymagał od siebie. Czasem wymagał również od innych, **jednak** dominowała w nim zawsze **wyrozumia**łość dla cudzych słabości.

Z domu rodzinnego Zmarły **wyniósł** głęboki patriotyzm. Od matki, **odznaczonej** Krzyżem Virtuti Militari i Krzyżem Niepodległości, nauczył się **służyć** wszystkiemu, co prawdziwie **polkie**. Bez wielkich słów — był bez **zastępc** zawsze tam, gdzie był potrzebny.

Starannie wychowany, **reprezentował** wysoką kulturę osobistą. Dzięki **tej** kulturze, zaletom umysłu i serca, **dzięki** urokowi osobistemu, **bezpośredniości** i szczerości był człowiekiem **ogólnie** szanowanym i cenionym, **lubianym** i kochanym. Dla piszącego te **wspom**nie Zmarły był długoletnim kolegą **od** czasów aplikacji sądowej, **współtowa**rzyszem pracy zespołowej, **wypróbow**anym starym druhem i przyjacielem.

Adw. Anatoliusz **Wałicki**

Izba katowicka

1. W ramach systemu doskonalenia zawodowego ORA w Katowicach prowadzi dwa razy w roku (wiosna, jesień) sympozja na wybrane zagadnienia prawne. Ostatnie, czwarte z kolei sympozjum odbyło się w dniach 5—7 października 1984 r. w Domu Wypoczynkowym „Relax” w Wiśle. Tematem tego sympozjum były następujące zagadnienia: postępowania przed NSA; spory ze stosunku pracy w świetle projektów legislacyjnych; wybrane zagadnienia etyki zawodowej adwokatów; zabójstwa w afekcie.

Wspomnianą problematykę omówili: dr Henryk Piętka, prezes NSA-Ośrodek Zamiejscowy w Katowicach, mgr Zbigniew Wieczorek, prezes OSPiUS w Ka-

towicach, adw. Karol Bodziony, prof. dr hab. adw. Kazimierz Buchała.

W sympozjum wzięło udział **90 osób**.

2. Uchwałą z dnia 7 czerwca 1984 r. ORA w Katowicach powołała **Komitet** obchodów 40-lecia PRL w Izbie. **Na** przewodniczącego tego Komitetu **powo**łano wicedziekana ORA w Katowicach adw. Andrzeja Rajperta.

Komitet obchodów, w skład którego weszli przedstawiciele wszystkich **orga**nizacji społecznych i politycznych **dzia**łających przy ORA, przygotował **bogaty** program uczczenia tej uroczystości, obejmujący okres do 22 lipca 1985 r. włącznie. Dotychczas **Komitet**, **przy** współudziale POP przy ORA w **Kato**wicach, zorganizował 4 otwarte **zebra**